

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

3. března 2020^{i*}

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkací rozkaz – Článek 2 odst. 2 – Výkon evropského zatýkacího rozkazu – Neověřování oboustranné trestnosti činu – Podmínky – Trestný čin, který vystavující členský stát postihuje trestem odnětí svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky – Změna trestního práva vystavujícího členského státu, ke které došlo mezi dobou spáchání skutků a datem vydání evropského zatýkacího rozkazu – Znění zákona, které je třeba vzít v úvahu za účelem ověření horní hranice sazby trestu v délce nejméně tři let“

Ve věci C-717/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím hof van beroep te Gent (odvolací soud v Gentu, Belgie) ze dne 7. listopadu 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 15. listopadu 2018, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na

X,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, E. Regan, P. G. Xuereb a L. S. Rossi (zpravodajka) a I. Jarukaitis, předsedové senátů, M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, C. Toader, K. Jürimäe a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. září 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Procureur-generaal I. De Tandt,
- za X S. Bekaertem a P. Bekaertem, advocaten, jakož i G. Boyem, abogado,
- za belgickou vládu C. Van Lul a C. Pochet, jakož i J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu původně M. Sampol Pucurullem, poté S. Centeno Huerta, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi S. Grünheid a R. Troostersem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. listopadu 2019,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který vydal Audiencia Nacional (Vrchní soud s celostátní působností, Španělsko) na X, v Belgii.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 5 až 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádějí:
 - „(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
 - (6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce.“
- 4 Článek 2 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Oblast působnosti evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví:
 - „1. Evropský zatýkací rozkaz lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.
 2. Níže uvedené trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu, jsou důvodem pro předání na základě evropského zatýkacího rozkazu podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu:
 - [...],
 - terorismus,

– [...]

[...]

4. U jiných trestných činů než uvedených v odstavci 2 může být předání podmíněno tím, že jednání, kvůli kterému byl vydán evropský zatýkací rozkaz, představuje trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo popisu trestného činu.“

- 5 Článek 8 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu“, v odstavci 1 stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

[...]

f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;

[...]“

- 6 Článek 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz se projednává a vykonává jako naléhavá záležitost.“

- 7 Příloha tohoto rámcového rozhodnutí obsahuje formulář evropského zatýkacího rozkazu. Tento formulář v oddíle c) stanoví, že „[ú]daje o délce trestu“ se podle bodu 1 uvedeného odstavce týkají „horní hranice sazby trestu odnětí svobody nebo maximální doby trestu ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které lze uložit za trestný čin (trestné činy)“, a podle bodu 2 uvedeného oddílu „[d]élk[y] uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody“.

- 8 Uvedený formulář rovněž v oddíle e), nadepsaném „Trestné činy“, stanoví předání informací o trestných činech, na které „se vztahuje“ evropský zatýkací rozkaz, a zejména „[p]opis okolností, za kterých byl trestný čin nebo trestné činy spáchány, včetně doby [datum a hodina], místa a míry účasti vyžádané osoby na trestných činech“.

Španělské právo.

- 9 Článek 578 Código Penal (trestní zákoník), ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu ve věci v původním řízení, stanovil trest odnětí svobody až na dva roky za trestný čin veřejného schvalování terorismu a znevažování jeho obětí.
- 10 Dne 30. března 2015 byl článek 578 tohoto zákoníku změněn tak, že tento trestný čin je nyní trestán zejména trestem odnětí svobody až na tři roky.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 11 Rozsudkem ze dne 21. února 2017 odsoudil Audiencia Nacional (Vrchní soud s celostátní působností, Španělsko) X zejména za skutky, kterých se dopustil v době od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013, jež naplňují znaky skutkové podstaty trestného činu veřejného schvalování terorismu a znevažování jeho obětí, stanoveného v článku 578 trestního zákoníku, ve znění platném v době spáchání těchto skutků,

a uložil mu trest odnětí svobody na horní hranici sazby trestu odnětí svobody v délce dvou let. Tento rozsudek nabyl právní moci, jelikož Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) rozsudkem ze dne 15. února 2018 zamítl kasační opravný prostředek, který byl proti němu podán.

- 12 Poté, co X odcestoval ze Španělska do Belgie, vydal na něj Audiencia Nacional (Vrchní soud s celostátní působností) dne 25. května 2018 evropský zatýkací rozkaz a dne 27. června téhož roku doplňující evropský zatýkací rozkaz pro trestný čin „terorismu“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 druhé odrážky rámcového rozhodnutí 2002/584 za účelem výkonu trestu uloženého v jeho rozsudku ze dne 21. února 2017.
- 13 Za účelem ověření, zda byl dotčený trestný čin v souladu s čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 podle španělského práva trestán trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky, a mohl tedy vést k předání bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu, rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (soud prvního stupně ve Východních Flandrech, oddělení Gent, Belgie) jakožto vykonávající justiční orgán přihlédl k článku 578 trestního zákoníku ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu ve věci v původním řízení. Tento soud poté, co konstatoval neexistenci oboustranné trestnosti tohoto činu, usnesením ze dne 17. září 2018 odmítl výkon doplňujícího evropského zatýkacího rozkazu ze dne 27. června 2018.
- 14 Hof van beroep te Gent (odvolací soud v Gentu, Belgie), ke kterému Procureur-Generaal (generální prokurátor, Belgie) podal odvolání proti tomuto usnesení, má pochybnosti o znění práva vystavujícího členského státu, které je třeba zohlednit při určení, zda je splněna podmínka týkající se horní hranice sazby trestu odnětí svobody v délce nejméně tři let, stanovená v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584. Má za to, že s ohledem na článek 578 trestního zákoníku, ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu ve věci v původním řízení, byl rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (soud prvního stupně ve Východních Flandrech, oddělení Gent) oprávněn ověřit oboustrannou trestnost tohoto činu a odmítnout výkon doplňujícího evropského zatýkacího rozkazu, jelikož v tomto znění článek 578 tohoto zákoníku stanovil trest odnětí svobody v délce nejvýše dvou let. Uvádí však, že pokud by zněním tohoto článku, které je třeba vzít v úvahu, bylo znění platné ke dni vydání tohoto evropského zatýkacího rozkazu, bylo by třeba mít za to, že rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (soud prvního stupně ve Východních Flandrech, oddělení Gent) nebyl oprávněn ověřit oboustrannou trestnost činu, a nemohl by tedy odmítnout výkon uvedeného evropského zatýkacího rozkazu, jelikož v tomto novém znění uvedený článek nyní stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně tři let.
- 15 Za těchto podmínek se hof van beroep te Brussel (odvolací soud v Gentu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Připouští čl. 2 odst. 2 [rámcového rozhodnutí 2002/584], jak byl proveden zákonem ze dne 19. prosince 2003 o [evropském zatýkacím rozkazu (*Moniteur belge* ze dne 22. prosince 2003, s. 60075)] do belgického práva, aby vykonávající členský stát při posuzování toho, zda je splněna podmínka horní hranice sazby v délce nejméně tři let stanovená v tomto ustanovení, vycházel z trestněprávních předpisů, které ve vystavujícím členském státě platí k datu vydání evropského zatýkacího rozkazu?

2) Připouští čl. 2 odst. 2 [rámcového rozhodnutí 2002/584], jak byl proveden [uvedeným] zákonem ze dne 19. prosince 2003 do belgického práva, aby vykonávající členský stát při posuzování toho, zda je splněna podmínka horní hranice sazby v délce nejméně tři let stanovená v tomto ustanovení, vycházel z trestněprávních předpisů, které ve vystavujícím členském státě platí k datu vydání evropského zatýkacího rozkazu a jimiž byla zpřísněna trestní sazba v porovnání s trestněprávními předpisy, které ve vystavujícím členském státě platily k datu spáchání činů?“

K předběžným otázkám

- 16 Podstatou předběžných otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že za účelem ověření, zda trestný čin, pro který byl vydán evropský zatýkací rozkaz, lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let, jak jsou tento trest nebo toto opatření vymezeny v právu vystavujícího členského státu, musí vykonávající justiční orgán zohlednit právo vystavujícího členského státu ve znění použitelném na skutky, které vedly k věci, v rámci níž byl vydán evropský zatýkací rozkaz, nebo právo vystavujícího členského státu ve znění platném k datu vydání tohoto zatýkacího rozkazu.
- 17 Za účelem odpovědi na tyto otázky je třeba uvést, že podle čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 jsou trestné činy uvedené v tomto ustanovení, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let a které jsou vymezeny právem vystavujícího členského státu, důvodem pro předání podle podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu.
- 18 Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že definice těchto trestných činů a použitelných trestů jsou ty, které vyplývají z práva „členského státu vystavení“ (rozsudek ze dne 3. května 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, EU:C:2007:261, bod 52).
- 19 Znění čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 však neupřesňuje, jaké znění tohoto práva musí vykonávající justiční orgán zohlednit, aby ověřil, zda je splněna podmínka týkající se trestu odnětí svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let, stanovená v tomto ustanovení, pokud došlo ke změně uvedeného práva mezi dobou spáchání skutků, které vedly k věci, v rámci níž byl vydán evropský zatýkací rozkaz, a datem vydání, či dokonce výkonu tohoto zatýkacího rozkazu.
- 20 Na rozdíl od toho, co tvrdí belgická a španělská vláda, jakož i generální prokurátor, okolnost, že v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 je použitý oznamovací způsob přítomného času, neumožňuje dospět k závěru, že znění práva vystavujícího členského státu, které je třeba za tímto účelem zohlednit, je znění platné v okamžiku vydání evropského zatýkacího rozkazu. Jak totiž uvedl generální advokát v bodech 33 a 42 svého stanoviska, oznamovací způsob přítomného času je v právní úpravě běžně používán za účelem vyjádření závazné povahy ustanovení, a dále se tento čl. 2 odst. 2 týká jak evropských zatýkacích rozkazů vydaných za účelem trestního stíhání, a tedy v době, kdy dotčený trestný čin ještě nebyl potrestán, tak evropských zatýkacích rozkazů vydaných za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Z použití oznamovacího způsobu přítomného času v tomto ustanovení tudíž nelze vyvodit jakoukoli informaci o znění práva vystavujícího členského státu, které je relevantní s ohledem na podmínky použití uvedeného ustanovení.
- 21 Za těchto podmínek podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudky ze dne 19. prosince 2013, *Koushkaki*, C-84/12, EU:C:2013:862, bod 34; ze dne 16. listopadu 2016, *Hemming a další*, C-316/15, EU:C:2016:879, bod 27, a ze dne 25. ledna 2017, *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 30).
- 22 Zaprvé, pokud jde o kontext, do kterého je čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 zasazen, je třeba uvést, že tento článek 2 vymezuje, jak naznačuje jeho název, rozsah působnosti evropského zatýkacího rozkazu. Podle čl. 2 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí lze evropský zatýkací rozkaz vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců. Jak uvedl generální advokát

v bodech 22 a 24 svého stanoviska, jakmile je splněna podmínka stanovená v tomto čl. 2 odst. 1 ve formě alternativy pro vydání evropského zatýkacího rozkazu, odstavce 2 a 4 uvedeného článku rozlišují mezi trestnými činy, pro které musí být takto vydaný evropský zatýkací rozkaz vykonán bez ověření oboustranné trestnosti činu, a trestnými činy, pro které může být tento výkon takovému ověření podřízen.

- 23 Ze znění odstavce 1 téhož článku přitom vyplývá, že pokud jde o vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu odsuzujícího rozhodnutí, jako je tomu v projednávaném případě, minimální doba čtyř měsíců může odkazovat pouze na trest konkrétně uložený v tomto rozhodnutí v souladu s právem vystavujícího členského státu, které lze uplatnit na skutky, které vedly k vydání tohoto rozhodnutí, a nikoli na trest, který by mohl být uložen podle práva tohoto členského státu použitelného ke dni vydání tohoto zatýkacího rozkazu.
- 24 Jinak tomu nemůže být ani v případě výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 25 V první řadě by totiž výklad, podle kterého by vykonávající justiční orgán měl vzít v úvahu právo vystavujícího členského státu použitelné k jinému datu v závislosti na tom, zda tento orgán ověřuje, zda evropský zatýkací rozkaz mohl být vydán v souladu s čl. 2 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nebo zda musí být tento zatýkací rozkaz vykonán bez ověření oboustranné trestnosti činu podle čl. 2 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, narušil soudržné uplatňování obou těchto ustanovení.
- 26 Okolnost, že čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 odkazuje na „jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat“, zatímco čl. 2 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí uvádí „trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat“, nemůže na rozdíl od toho, co tvrdí belgická a španělská vláda, jakož i generální prokurátor, tento výklad podpořit. Bez ohledu na důvod, proč unijní normotvůrce přijal obě tyto formulace, nelze totiž na základě rozdílu mezi nimi dospět k závěru, že zněním práva tohoto členského státu, které musí vykonávající justiční orgán zohlednit pro účely čl. 2 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, by mělo být znění platné ke dni vydání tohoto zatýkacího rozkazu.
- 27 Stejně tak, pokud jde o čl. 2 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, na rozdíl od toho, co tvrdil generální prokurátor na jednání před Soudním dvorem, toto ustanovení není nijak relevantní pro určení znění práva vystavujícího členského státu, které má být zohledněno pro účely čl. 2 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, a to tím spíše že odkazuje pouze na právo vykonávajícího členského státu.
- 28 Dále je výklad, podle kterého je zněním práva vystavujícího členského státu, které má vykonávající justiční orgán zohlednit pro účely čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, znění použitelné na skutky, které vedly k věci, v rámci níž byl vydán evropský zatýkací rozkaz, podpořen článkem 8 tohoto rámcového rozhodnutí. Toto ustanovení stanoví, že účelem uvedených informací je poskytnout minimální formální údaje, jež jsou nezbytné pro to, aby vykonávající justiční orgány mohly rychle provést evropský zatýkací rozkaz tím, že neprodleně rozhodnou o předání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 59).
- 29 Konkrétně, podle čl. 8 odst. 1 písm. f) tohoto rámcového rozhodnutí obsahuje evropský zatýkací rozkaz zejména údaje týkající se uloženého trestu, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu; takové údaje musí být předloženy „v souladu s formulářem uvedeným v příloze“ k uvedenému rámcovému rozhodnutí, který je tudíž třeba při výkladu tohoto ustanovení zohlednit (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 44).

- 30 V tomto ohledu se v oddíle c) tohoto formuláře stanoví, že údaje o délce trestu, které musí vystavující justiční orgán poskytnout, se podle bodu 1 tohoto oddílu týkají „[h]orní hranice sazby trestu odnětí svobody nebo maximální dob[y] trestu ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které lze uložit za trestný čin (trestné činy)“, a podle bodu 2 uvedeného oddílu „[d]élk[y] uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody“.
- 31 Ze samotného znění oddílu c) uvedeného formuláře, a zejména z výrazu „které lze uložit/uloženého“ použitého k popisu trestu, ve vztahu k němuž je třeba údaje poskytnout, vyplývá, že tímto trestem je trest, který lze případně uložit nebo byl konkrétně uložen v odsuzujícím rozsudku, a tudíž trest vyplývající ze znění práva vystavujícího členského státu, které se použije na dotčené skutky.
- 32 Jak ostatně uvedl generální advokát v bodech 58 a 59 svého stanoviska, údaje, které je třeba uvést ve formuláři obsaženém v příloze rámcového rozhodnutí 2002/584, se týkají konkrétních okolností věci, v rámci níž byl evropský zatýkací rozkaz vydán, jak vyplývá konkrétně z oddílu e) tohoto formuláře, podle kterého je vystavující justiční orgán povinen upřesnit okolnosti, za kterých byl trestný čin spáchán.
- 33 Za těchto podmínek nemůže vykonávající justiční orgán pro účely ověření, zda byla dodržena horní hranice sazby trestu stanovená v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, zohlednit znění práva vystavujícího členského státu, které by se lišilo od znění použitelného na skutky, které vedly k věci, v jejímž rámci byl vydán evropský zatýkací rozkaz.
- 34 Zadruhé je tento výklad čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 podpořen účelem tohoto rámcového rozhodnutí.
- 35 Jak totiž vyplývá z bodu 5 odůvodnění uvedeného rámcového rozhodnutí, rámcové rozhodnutí zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených za porušení trestního práva nebo podezřelých z porušení trestního práva směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce za účelem přispět k uskutečnění cíle vytyčeného pro Unii, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva tím, že se bude zakládat na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (rozsudky ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 28, a ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 76, jakož i ze dne 25. ledna 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 31).
- 36 Pokud by přitom právo vystavujícího členského státu, které musí vystavující justiční orgán v souladu s formulářem uvedeným v příloze rámcového rozhodnutí 2002/584 uvést a které musí vykonávající justiční orgán zohlednit za účelem ověření, zda musí být evropský zatýkací rozkaz vykonán v souladu s čl. 2 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí bez ověření oboustranné trestnosti činu, nebylo právem použitelným na skutky, které vedly k věci, v rámci níž byl tento zatýkací rozkaz vydán, mohl by vykonávající justiční orgán čelit obtížím spojeným s určením relevantního znění tohoto práva, jestliže mezi datem spáchání skutků a datem, k němuž musí vykonávající justiční orgán o výkonu evropského zatýkacího rozkazu rozhodnout, došlo ke změně uvedeného práva.
- 37 Vykonávající justiční orgán musí mít proto možnost vycházet v rámci použití čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 z údajů o délce trestu, obsažených v samotném evropském zatýkacím rozkazu v souladu s formulářem uvedeným v příloze tohoto rámcového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v souladu s čl. 17 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí musí být evropský zatýkací rozkaz projednán a vykonán v naléhavém řízení, musí být zkoumání práva vystavujícího členského státu, které má tento orgán provést v rámci použití tohoto čl. 2 odst. 2, nutně rychlé, a musí být tudíž provedeno na základě údajů dostupných v samotném evropském zatýkacím rozkazu. Požadovat od tohoto orgánu, aby pro účely výkonu tohoto zatýkacího rozkazu ověřil, zda právo vystavujícího členského státu použitelné na dotčené skutky nebylo po datu spáchání těchto skutky změněno, by bylo v rozporu s účelem rámcového rozhodnutí 2002/584, jak byl připomenut v bodě 35 tohoto rozsudku.

- 38 Odlišný výklad by byl ostatně zdrojem nejistoty vzhledem k obtížím, se kterými by se mohl vykonávající justiční orgán setkat při určování různých, případně relevantních, znění tohoto práva, a v důsledku toho by byl v rozporu se zásadou právní jistoty. Pokud by navíc výkon evropského zatýkacího rozkazu závisel na právu použitelném v okamžiku jeho vydání, bylo by to v rozporu s požadavky předvídatelnosti vyplývajícími z této zásady právní jistoty.
- 39 Ostatně čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 nelze vykládat v tom smyslu, že by mohl vystavujícímu členskému státu umožnit, aby byly změnou trestů uložených jeho právní úpravou zahrnuty do působnosti uvedeného ustanovení osoby, kterým v době, kdy byly spáchány skutky zakládající trestný čin, mohl plynout prospěch z ověření oboustranné trestnosti činu.
- 40 Pokud jde dále o tezi zastávanou belgickou a španělskou vládou, podle které by povinnost vykonávajícího justičního orgánu zohlednit pro účely čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 znění práva vystavujícího členského státu platné v okamžiku vydání evropského zatýkacího rozkazu přispěla v projednávané věci k cíli usnadnit předání dotyčné osoby, jelikož s ohledem na toto znění by se již neuplatnila podmínka ověření oboustranné trestnosti činu, je třeba uvést, že výklad, který je třeba s ohledem na toto ustanovení přijmout, nemůže záviset na zvláštních skutkových okolnostech konkrétního případu.
- 41 Nakonec je třeba připomenout, že v oblasti upravené rámcovým rozhodnutím 2002/584 je zásada vzájemného uznávání, která je – jak vyplývá zejména z bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí – „úhelným kamenem“ justiční spolupráce v trestních věcech, uplatněna v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, podle kterého jsou členské státy v zásadě povinny evropskému zatýkacímu rozkazu vyhovět. Z toho vyplývá, že vykonávající justiční orgán může výkon takového zatýkacího rozkazu odmítnout pouze v taxativně uvedených případech povinného odmítnutí výkonu, stanovených v článku 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, nebo fakultativního odmítnutí výkonu stanovených v člancích 4 a 4a tohoto rámcového rozhodnutí. Mimoto výkon evropského zatýkacího rozkazu lze podřídit pouze jedné z podmínek taxativně stanovených v článku 5 uvedeného rámcového rozhodnutí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (královský státní zástupce v Bruselu), C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, body 23 a 24 a citovaná judikatura].
- 42 Skutečnost, že dotčený trestný čin nemůže vést k předání bez ověření oboustranné trestnosti činu podle čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, tedy neznamená, že výkon evropského zatýkacího rozkazu musí být odmítnut. Vykonávajícímu justičnímu orgánu totiž přísluší zkoumat kritérium oboustranné trestnosti činu uvedené v čl. 2 odst. 4 tohoto rámcového rozhodnutí ve vztahu k tomuto trestnému činu.
- 43 S ohledem na vše výše uvedené je třeba na položené předběžné otázky odpovědět tak, že čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že za účelem ověření, zda lze trestný čin, pro který byl vydán evropský zatýkací rozkaz, ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let, jak jsou tento trest nebo toto opatření vymezeny právem vystavujícího členského státu, musí vykonávající justiční orgán vzít v úvahu právo vystavujícího členského státu ve znění použitelném na skutky, které vedly k věci, v jejímž rámci byl vydán evropský zatýkací rozkaz.

K nákladům řízení

- 44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy musí být vykládán v tom smyslu, že za účelem ověření, zda lze trestný čin, pro který byl vydán evropský zatýkací rozkaz, ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let, jak jsou tento trest nebo toto opatření vymezeny právem vystavujícího členského státu, musí vykonávající justiční orgán vzít v úvahu právo vystavujícího členského státu ve znění použitelném na skutky, které vedly k věci, v jejímž rámci byl vydán evropský zatýkací rozkaz.

Podpisy.

i — Poslední řádek první strany tohoto znění byl po jeho prvním on-line zpřístupnění předmětem jazykové úpravy.